

Uprostřed

Petr Pavlík

I.

Jsme právě uprostřed.
Uprostřed sebe,
uprostřed všech.

Jsme každý knihou —
ta má jen listy
a žádné desky
a žádný hřbet.
Jsme uprostřed...

Který list teď čteme?
Ten uprostřed.

Obrátme další list
v napětí, co bude dál —
jsme zase uprostřed.

Obrátme poslední list
v hrůze, že nebude nic —
a přivítá nás první.
Je zase uprostřed!

Co počalo kdysi v tmách,
to počíná se teď.
Co zemře jednou ve světle,
to umírá už teď.

Paprsek míří do dávna
a druhý zase vpřed.
Všechno je tady, všechno je teď,
a my se našli uprostřed.

Co bylo stvořeno, to jsme četli,
co bude zničeno, dočteme se.
Čteme svůj vlastní výtisk
a v něm je náš celý svět.

I ten je však uprostřed —
společné knihy světa,
tajemné knihy s jedinou stránkou,
kde stojí jediné tajemství:
Já jsem uprostřed.

Kdo je to?

Když o něm mluvíme, tak se nám směje.
Když o něm mlčíme, tak zase pláče.

Jak to, když je v nás uprostřed?

Kdo se odváží odpovědět...
Mluvil by o tajemství
a předem ho prozradil.

II.

Náš pohled nás odděluje —
jak otevřeme oči, jsou tu vzdálenosti.
Náš cit nás spojuje —
jak oči zavřeme, je tu sjednocení.

At' to víme či nevíme,
není mezi námi rozdílů.
Společně hledáme ve svých knihách,
co stojí v knize Jediného:
Ty jsi uprostřed.

I jeho kniha je uprostřed.
Uprostřed časnosti, uprostřed věčnosti.
Uprostřed klamu, uprostřed lásky.

Láska vždy posune ten střed
a otevře nám opět další svět.

Láska nás vydala.
Láska nás provází.
Láska nás láká k sobě zpět.

Má však kam? Vždyť už teď
jsme přece právě uprostřed!

Má kam!

Tam, kde střed nechybí,
tam, kde střed neruší,
tam, kde navždy zmizel střed.

Jenže...

Kde hledat ten ztracený svět?
Kde jinde, než zase uprostřed!

Kdo však stál ve středu
a přitom spatřil střed?
Nikdo! Přesto poznal střed.

Ať stojí vpravo,
ať stojí vlevo,
vpředu či vzadu,
dole či nahoře,
nepoví víc, než:

„Uprostřed.“